

— Νὰ ἔλειπα ; Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ ! ποῖός θὰ μποροῦσε νὰ σέ, περιποιηθῆ σαν ἐμένα. Θὰ σ' ἔχανα, κόρη μου...

Ἡ Ρωζάνη ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— "Αχ ! μητερίτσα μου, κ' ἐγὼ δι' αὐτὸ ἤθελα νὰ εἶμαι πλησίον τοῦ Στεφάνου μου. Ἵσως δὲν ἀπέθνησκε ! Φέρε μου τὸ παιδί μου.

Ὁ Τοτός ἦτο ἡ μικρογραφία τοῦ πατρὸς του.

— Τοτό μου, ποῦ εἶναι ὁ μπαμπάς σου ;

— Στὰ χῶματα.

— "Ὅχι, Στεφάνέ μου, δὲν θὰ τοῦ δώσω τοῦ ὄρφανου σου ἄλλον πατέρα. Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἤθελῆσε νὰ ζήσω, θὰ ζήσω γιὰ τὸ παιδί μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Β'

"Ὅτε ὁ Δαγκέρ ἐπανῆλθεν οἱκοί, μετὰ τὴν πρώτην ἀποτυχουσαν ἀπόπειραν, ἦν ἐποίησεν, ἵνα μεταβῆ εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀλάτης, ἐπέσεν ἐξηνητημένος ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἡ ἀναπνοή του ἦν ἐργώδης, ἰδρῶς δὲ ψυχρὸς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του.

Ἐπειράθη νὰ κοιμηθῆ, ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο.

Ἐμενεν οὕτω μέχρι τῆς ἑσπέρας κατατρυχόμενος ὑπὸ σκοτεινῶν σκέψεων.

Τὴν περιουσίαν τοῦ Βαλόν, ἦν ἐκλεψε τὴν νύκτα τοῦ φόνου εἶχε κρύψει εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀλάτης. Ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ καταχώσῃ αὐτήν, ἐνῶ ἦν πληγωμένος καὶ τὸ αἷμά του ἔρρεεν.

Ἡ περιουσία αὕτη ἦν αὐτῷ χρήσιμος. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ αὐτήν ν' ἀπολεσθῆ.

Ἵνα ἀποκτήσῃ αὐτήν ἐξετέλεσεν ἓν ἐγκλημα.

Βεβαίως ἂν ἠδύνατο ν' ἀναμείνῃ, ὁ κίνδυνος θὰ ἦτο ἐλάσσων.

Αἱ δυνάμεις θὰ ἐπανήρχοντο αὐτῷ, ἡμέραν δὲ τινα θήρας θὰ μετέβαινε μέχρι τῆς κρύπτης.

Θὰ ἐλάμβανε τὸν μάρσιππον, ἐν ᾧ περιείχοντο αἱ τετρακόσαι πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων τοῦ Βαλόν.

Πλὴν τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον ν' ἀναμείνῃ. Ν' ἀναμείνῃ ἦν ὡς νὰ εἶδῃ τῷ Γεράρδῳ τὸν καιρὸν νὰ καταστρέψῃ αὐτόν.

Καὶ καταλαμβάνετο ὑπὸ ἀνισχύρου λύσσης καθ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀδυναμίας του.

Τὸ δάσος τῆς Ἀλάτης δὲν ἦτο μακρὰν. Καλῶς ἔχων θὰ ἐφθάνεν ἐκεῖ ἐν μιᾷ ὥρᾳ.

Ἀσθενὴς ὡς ἦτο ἐδεῖτο τριῶν ἢ τεσσάρων ὥρῶν.

Ἐσκέφθη νὰ μεταβῆ ἐφ' ἀμάξης καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἵππον εἰς τὸ δάσος· νὰ μεταβῆ πεζῇ εἰς τὴν κρύπτην καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς

Κρεῖλ ἐφ' ἀμάξης πάλιν κομίζων τὸ πολυτιμον αὐτοῦ φορτίον.

Τοῦτο ἦν ἀπλοῦν καὶ εὐκόλον, ἀλλ' ἀπῆρσεν αὐτῷ.

Ἔτρεμε μὴ ὁ ὑπρέτης ἢ ὁ ἀμαξηλάτης ἐννοήσῃ τι ἐκ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ταξιδίου.

Δὲν ἠσθάνετο ἀφ' ἐτέρου ἑαυτὸν τόσῳ ἰσχυρόν, ὥστε νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸς οὗτος τὴν ἀμαξάν.

Ἐν τούτοις ἔλαβε τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἀπόφασιν.

Ἡδύνατο πάντοτε ἐλευθέρως νὰ διαθέσῃ τὰς ἀμάξας τοῦ Βωφόρτ.

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ ἐν τῷ οἴκῳ του ἀπὸ τῆς συλλήψεώς του.

Πάντες οἱ ὑπηρετοῦντες ἔμενον εἰς τὸν πύργον πεποιθότες ἐπὶ τὴν προσεχῆ ἐπάνοδον τοῦ κυρίου τῶν.

Ὁ Δαγκέρ ἔμεινε κατακεκλιμένος μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Οὕτως ὀλίγον ἀναπαυθεὶς ἠγέρθη.

Ἦν ἐτι ἀρκετὰ ἀδύνατος. Ἐνόμιζεν ὅτι οἱ πόδες του ἐβυθίζοντο ὅταν ἐπάτει χαμαί.

Ἐκάλεσε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ Βωφόρτ.

— Ἵωάννη, εἶπεν, αὔριον τὸ πρῶν θὰ κυνηγήσω εἰς τὸ δάσος... νὰ παραγγείλῃς νὰ ζυεύουν πολὺ ἑνωρίς...

— Ὁ κύριος εἶναι ἀκόμη ὠχρὸς καὶ φαίνεται πάσχων... ὁ κύριος δὲν φοβεῖται μὴ πάρα πολὺ κουρασθῆ ;

— Θὰ ἐπανέλθω ἅμα αἰσθανθῶ ὅτι ἐκουράσθην.

— Ὁ ἀμαξηλάτης θὰ συνοδεύσῃ τὸν κύριον ;

— "Ὅχι, θὰ ἔχω μετ' ἐμοῦ φίλους τινὰς καὶ δὲν θέλω ἀμαξηλάτην.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἐπιθυμῆ ὁ κύριος ν' ἀναχωρήσῃ ;

Ὁ Δαγκέρ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν.

Ὁ Σεπτέμβριος ἦν περὶ τὸ τέλος. Ἡ ἡμέρα ἤρχιζε μόλις περὶ τὴν ἕκτην ὥραν. Ἐπιθυμῆ νὰ εὔρεθῆ εἰς τὸ δάσος, ὡς οἶόν τε ἑνωρίτερον. Ἐν τούτοις θὰ διήγειρεν ὑπονοίας ἂν ἀνεχώρει λίαν ἑνωρίς.

Διετέλει ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῆς νευρικῆς ὑπερδιεγέρσεως, καθ' ἣν καὶ αἱ φυσικότεραι πράξεις λαμβάνουσι μεγίστην σπουδαιότητα.

— Θὰ φύγω εἰς τὰς ἐξ ἀκριβῶς, εἶπεν.

— Ὁ κύριος θὰ προγευματίσῃ πρότερον.

— "Ὅχι.

— Ἄς εἶναι βεβαίως ὁ κύριος ὅτι ἡ ἀμαξά θὰ εἶναι ἐτοίμη εἰς τὰς ἐξ.

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Κρασοκανάτας μεθυσθεὶς, ὡς εἶδομεν, ὑπὸ τοῦ Πενσῶν ἐκιμάτο ἐν ὑπαίθρῳ ἐπὶ τοῦ ἐδράνου.

Ἡ νύξ ἐκείνη ἦν ἀτελεύτητος διὰ τὸν Δαγκέρ.

Ἀτελεύτητοι αἱ ὥραι, μακρὰ τὰ λεπτά. Διετέλει ἐν ἀκρᾷ ἀγωνία καὶ ἀνυπομονησία.

Ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέμα τῶν ἀγωνιῶν του.

Μετὰ τινὰς ὥρας θ' ἀπηλάσσετο τοῦ φρικώδους ἐφιάλτου τοῦ καταδιώκοντος αὐτόν.

Αὐθημερὸν θ' ἀπήρχετο τοῦ Κρεῖλ. Τὴν ἑσπέραν θὰ ἦτο εἰς Βέλγιον. Τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐπεβίβαζετο δι' Ἀμερικὴν. Ἐκεῖ ὀλίγον θὰ

ἐφρόντιζε περὶ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Γεράρδου.

"Ὅτε ἤκουσε τὸ ὠρολόγιον σημαίνων τὴν πέμπτην ὥραν ἠγέρθη. Ἐνεδύθη βραδέως ἵνα μὴ καταπονηθῆ.

Ὁ Ἵωάννης ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ εἶδοποίησεν αὐτόν ὅτι ψυχρὸν πρόγευμα εἶχε παρασκευασθῆ.

— Ἐσκέφθη, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ κυρίου, ὅτι ὁ κύριος εἶναι πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ νῆστις. Ἀνάγκη ὁ κύριος νὰ λάβῃ κάτι τι, ἔστω καὶ ἐν ποτήριον οἴνου.

— Καλῶς ἔπραξες.

Μετέβη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἀλλ' ὁ στόμαχος του ἠρνεῖτο νὰ προσλάβῃ τροφήν. Ἐπιτε δύο ἢ τρία πατήρια οἴνου, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο. Αἱ παραιαὶ του ἠρυθρίασαν κάπως.

— Ὁ Ἵωάννης ἔχει δίκαιον, εἶπεν, ὁ οἶνος μὲ ὠφέλησεν.

Ἡ ἀμαξά ἦν ἐζευγμένη ἤδη.

Ἡ ἡμέρα ὡς εἶδομεν προηγέλλετο ὠραία. Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἀπέδωκε τὴν νυκτερινὴν ὀμίχλην.

Ἐξερχόμενος διὰ τοῦ κιγκλιώματος ὁ Δαγκέρ ἐπιθεώρησε τὰ περίξ μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

Οὐδὲν τὸ ὑποπτον εἶδε.

Ἡ πεδιάς ἦν ἐρημος, τὸ δὲ βλέμμα ἐξετείνετο μακρὰν.

Ἐπληξεν τὸν ἵππον ἡ δὲ ἀμαξά ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνουσα ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ δάσος ἀγρῶσαν.

Καθ' ὁδὸν συνήτησεν ἐργάτας τινὰς μεταβαίνοντας εἰς Κρεῖλ, χωρικούς μεταβαίνοντας εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τινὰς ἀμάξας διευθυνομένας εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἐκαστον πρόσωπον τὸ ἐξήταξε δι' ἐνὸς βλέμματος.

Καθησύχασε.

Διὸ ἠσθάνετο ἑαυτὸν λίαν κεκοπιακότα, καίτοι ἡ πορεία ἦν ὀχληρά. Εἶχε δ' ἐκλέξει ἐπίτηδες τετράτροχον ἀμαξάν ἵνα, ὡς οἶόν τε ὀλιγώτερον τινάσσεται, διότι εἰς ἕκαστον τίναγμα ἐπὶ πλεονεξία ἡ πληγὴ του.

Οὐδαμῶς ἀμφέβαλε πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεώς του.

Μετ' οὐ πολὺ ἀφίκετο εἰς τὸ δάσος.

Ἠκολούθει κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν τὴν ὁδόν, εἰς τὴν ἐβδομάδας τινὰς πρότερον εἰσεχώρησεν ἡ ἀμαξά, δι' ἧς μετέβαινον εἰς τὰ Νεβίς ὁ Βαλόν καὶ ὁ Βωφόρτ.

Ἀνεμνήσθη τούτου καὶ μ' ὄλον αὐτοῦ τὸν κυνισμόν κατέστη ὠχρότερος.

Ἐκλείσεν ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε ἡ ἀμαξά διήλθεν ἀπὸ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἐφηνεῦθη ὁ Βαλόν.

Ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου ὁ ταλαίπωρος εἶχε πέσει.

Τὸ αἷμα δὲν ἐφαίνετο πλέον ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου.

Ἡ ἀμμος εἶχε καλύψει αὐτὸ βαθυμόν.

Ἐκεῖ, δεξιόθεν αὐτὸς ὁ Δαγκέρ εἶχεν ἀναμείνει κεκρυμμένος εἰς τοὺς θάμνους.

Ἄν τῷ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ κατέλθῃ τῆς ἀμαξῆς, ἤθελεν ἀνγκυλωρεῖ τὴν διευθυνσιν τῶν δύο σφαιρῶν εἰς τοὺς κλάδους, πρὶν ἢ πληξῶσιν ἡ μὲν τὸν Βαλόν, ἡ δὲ τὸν Βωφόρτ.

Ἐμάστισε τὸν ἵππον, ὅστις ἀνήλθε καλ-
πάζων.

Ἐκτὸν μέτρα περαιτέρω ἦν τὸ μέρος, ἐν
ᾧ ὁ Βωφόρτ ἔπεσεν ἀπὸ τῆς ἀμάξης.

Ἐκεῖ ἐκυλίσθη ὁ πολύτιμος μάρσιπος, ὁ
περιέχων τὴν περιουσίαν τοῦ Βαλόν.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶχε λάθει αὐτὸν
κρατούμενος ἀπὸ τῶν δένδρων, ἵνα μὴ πέσῃ·
τόσφ' ὁ ὑπέφερον ἐκ τοῦ τραύματος, ὥστε
ἔθακνε τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος διὰ τὴν μὴ
κραυγᾶν.

Νῦξ φοβερά!

Διερχόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ἀνα-
γνωρίζων ἀκριβῶς πάντα τὰ μέρη, ἀναμι-
μνησκόμενος τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὁ Δαγκιέρ
ἤσθανετο φρικῶδες αἶσθημα θριάμβου.

Παρεπλάγησε τὰς ἐρεῦνας, ἐνῶ τὸ τραῦ-
μά του ἠδύνατο νὰ προδώσῃ αὐτόν! Ἐξη-
πάτησε τὴν δικαιοσύνην! Ἠνάγκασεν εἰς
σιγὴν τὸν ἱατρὸν Γεράρδον. εὐρεθέντα μετα-
ξὺ καθήκοντος καὶ πάθους, μεταξύ τιμῆς
καὶ οἴκτου.

Ναί, ἐθριάμβευε! Δὲν εἶχε διὰ τοῦτο τὸ
δικαίωμα νὰ ἦ ὑπερήφανος;

Ἐπροχώρησεν ἑκατοντάδα ἔτι μέτρων,
εἶτα λαβὼν στενὴν τινα ὁδόν, ἐν ἣ μάλιστα
ἐχώρει ἡ ἀμαξία, εἰσέδυσεν ἐν τοῖς φυλλώμα-
σιν.

Ὅτε ἔκρινε ὅτι ἡ ἀμαξία ἦτο ἀόρατος
κατῆλθε. Προσέδεσε τὸν ἵππον εἰς δένδρον
τι καὶ προσέθη πεζῆ.

Διηθύνετο πρὸς τὴν λίμνην χωρὶς πλέον
νὰ σκέπτεται τι.

Ἡ ὥρα τῆς ὁράσεως εἶχε σημάνει.

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ ὑψώμα-
τος, ἀφ' οὗ ἐπουροβόλησε κατὰ τοῦ Βαλόν
καὶ τοῦ Βωφόρτ.

Κατῆλθε καὶ ἔστη.

Ἄδριςτος φόβος κατέλαβεν αὐτόν.

Ἠροάσθη μήπως ἠκολούθει τις αὐτόν.

Ἐλαφρὸς ἀνεμος ἐπληττε τὰ δένδρα.

Οὐδὲν ἤκουσε.

Ἐξῆλθε τότε τῶν θάμνων καὶ διηθύνθη
πρὸς τὸ ἔλος...

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὥραν, εἰς τὸ
αὐτὸ μέρος τοῦ δάσους, ἐνθα συνέβησαν ὅσα
ἀφηγήθημεν, τί ἔπραττεν ὁ Κρασοκανάτας;
τί ἔπραττεν ἐπίσης ὁ Πενσών;...

Ὁ Πενσών ἴστατο κεχυμένους καὶ ἀκί-
νητος προσέχων τὸν κοιμώμενον ὀργανοπαί-
κτην.

Οὗτος ἐκοιμάτο πάντοτε ρογχαζών.

Ὅλονεν δ' ἱστάμενος ἀκίνητος ὁ Πενσών
ἤσθανετο τὰς κινήσεις του βαρυνόμενας.

Αἶφνης ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἔτεινε
τὸ οὖς.

Ἦκουσεν ἑλαφρὸν κρότον.

Ποῖον κρότον;...

Μήτοι λαγῶδες ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς κρύπτῃς
του, ἢ μήπως κύνικοι ἔβαινον εἰς τοὺς θά-
μνους;

— Μήπως, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, εἶναι ἄν-
θρωπός τις;

Ἀπεμακρυνε μετὰ προσοχῆς τοὺς θά-
μνους ἵνα ἴδῃ καλῆτερον.

Ὁ κρότος ἔπαυσε.

Μήπως εἶδε τις αὐτόν;

Ἠροάσθη ἐκ νέου μετὰ πολλῆς προσο-
χῆς.

Πάλιν ἤκουσε τὸν αὐτὸν κρότον.

— Εἶναι βῆμα ἀνθρώπου, ὅχι ὁμως τοῦ
Κρασοκανάτα. Θὰ εἶναι ἴσως κανεὶς λαθρο-
θήρας. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι κατάλληλον διὰ
λαθροθηρίαν... εἰς τὰς ὄχθας του ὁμως εὐ-
ρίσκονται ἔλαφοι καὶ λαγωοί.

Καὶ ὁλονεν προσεῖχε τῷ Ζανζότ.

Ἄλλ' ὁ κρότος ὃν ἤκουσεν ἤρχετο ὀπισθεν
αὐτοῦ.

Ὅπισθεν δ' αὐτοῦ ἦσαν θάμνοι. διὰ
μέσου τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατό τις νὰ δια-
κρίνῃ οὔτε ἄνθρωπον οὔτε ζῶον.

— Ἄν ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ θὰ φανῶ, εἶπε
καθ' ἑαυτόν ὁ Πενσών· ἂν δὲν ἐξέλθω δὲν θὰ
ἴδω τίποτε· τί νὰ πράξω;

Εὐρίσκειτο ἐν ἀμυχανία.

Αἶφνης στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν
ὀργανοπαίκτην παρετήρησεν ὅτι οὗτος δὲν
εὐρίσκειτο πλέον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

Ὁ Κρασοκανάτας εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ
ἐγερθῆ.

Βαρεῖαν ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἡμικλείστους
δὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐφαίνετο σκεπτόμενος ποῦ
ἦτο.

Ἦν ἔτι βεβαίως κεκοπιαικῶς, διότι ἐπα-
νέπεσε πάλιν.

Ἦδη ὁμως δὲν ἐκοιμάτο.

Ἐφαίνετο προσέχων εἰς τι σημεῖον ἀόρα-
τον τῷ Πενσών.

— Κάτι συμβαίνει ἐδῶ, τὸ ὅποιον δὲν
ἔνοῶ, ἐσκέφθη... ὁ Κρασοκανάτας ἔχει ὀρ-
θνοϊκτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς παραδόξως· νο-
μίζει τις ὅτι βλέπει ἄγριον θηρίον ἀτενίζον
τὴν λείαν του!... Ἄ! ἂν ἠδύναμην νὰ
προχωρήσω ὀλίγον... χωρὶς ν' ἀκουσθῶ... Θὰ
ἔνοήσω ἴσως...

Ἐπεχείρησε νὰ προβῆ.

Εἰς τὸν ἐλάχιστον δὲ κρότον ὃν ἐπροξένει
ἢ προστριβῆ τῶν κλάδων ἔσταμάτα.

Μεθ' ὑπομονῆς προχωρῶν καὶ μετὰ πολ-
λῶν προφυλάξεων ἔφθασε μέχρι τοῦ ἄκρου
τῶν θάμνων, οὔτινες ἐκόλυον αὐτῷ τὴν θέαν.

Ἐμείνε κύπτων, ἀλλ' ἐξέτεινε τὴν κεφα-
λήν...

Ἄνθρωπός τις ἦν ἐκεῖ, πλησίον τοῦ ἔλους
ἔχων πρὸς αὐτόν ἐστραμμένα τὰ πόδια...

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διηθύνετο πρὸς τὸ
ἔλος, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο συστάς
καλάμων, οὗς ἡ πρωτὴν αὐρα ἐκίνει ἡρέμα.

— Τί νὰ κάμνῃ αὐτός ἐκεῖ; εἶπε καθ'
ἑαυτόν ὁ Πενσών.

Ὁ Δαγκιέρ εἶχε τοὺς πόδας ἐν τῷ ὕδατι.
Μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι τοῦ
μέσου τῶν κνημῶν.

Ἐνώπιον αὐτοῦ, εἰς τὸ ἕτερον μέρος, ὁ
Πενσών ἔβλεπεν εὐδιακρίτως τὸν Κρασοκα-
νάταν καταβροχθίζοντα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν
τὸν Δαγκιέρ.

— Κάτι σπουδαῖον συμβαίνει, ἐπιθύρισε
ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀλλ' οὐδὲν ἔνοῶ.
Διατί ὁ Κρασοκανάτας παραφυλάττει αὐ-
τόν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν προσοχῆς;
Ἔχει ἄρα γε μυστικὴν τινα ἀφορμὴν;...
Μήπως τὸ κάμνει ἐξ ἀπλῆς περιεργείας;...
Μήπως τὸ πρᾶγμα εἶναι τυχαῖον;

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ πτώσις

Α'

Μέγαρον πρὸς πώλησιν.

Ἡμέραν τινα τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1860,
περὶ τὴν δεκάτην πρωτὴν ὥραν, ἀμαξία ἀ-
γοραία ἔστη κατὰ τὴν ὁδὸν Βερρί, ἐν Παρι-
σίοις, πρὸ τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφραγματος με-
γάρου, φκοδομημένου μεταξύ αὐλῆς καὶ κή-
που. Ἡ θύρις τῆς ἀμάξης ἠνοιχθή παρα-
χρημα καὶ κατῆλθεν ἡρέμα ἐπὶ τοῦ πεζοδρο-
μίου ἀνὴρ τεσσαρακοντοῦτης περιπού. Ἦτο
ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ διακεκριμένου ἐ-
ξωτερικοῦ, ἐφόρει δὲ κομψὴν ἐνδυμασίαν. Προ-
φανῶς ἦν ταξειδιώτης, διότι, πλὴν δερμα-
τινοῦ μαρσίπου, ὃν ἔφερον ἀνητημένον ἀπὸ
τοῦ ὄμου, μέγας δερμάτινος μάρσιπος κα-
τεῖχε τὰ δύο τρίτα τῆς ἀμάξης. Μακρὸς ξαν-
θὸς πώγων, ἐξυρισμένος εἰς τὴν σιαγόνα, κατὰ
τὸν ἀγγλικὸν τρόπον, ἐκόσμηε τὸ ὠραῖον ἐ-
ρυθροπαρεῖον καὶ ἰλαρὸν αὐτοῦ πρόσωπον. Ἡ
ζωηρὰ φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν εὐαρέ-
σκειαν καὶ τὰ πάντα ἐνέφανιν ἄνδρα εὐτυχῆ
καὶ εὐθυμον.

— Σαθῆτε ὀλίγον, εἶπε πρὸς τὸν ἀμα-
ξηλάτην μετὰ ξενικῆς προφοράς.

Διαβάς τὰς κιγκλίδας τοῦ μεγάρου, ἐπλη-
σίασε μικρὰν θύραν καὶ ἔσυρε τὸν κώδωνα.
Οὐδεὶς ἤχος ἠκούσθη· καὶ ὁμοῦς ὁ ταξειδιώ-
της ἔστη μετὰ τὸ οὖς προσπλωμένον. Ἐπειδὴ
ἡ θύρα δὲν ἦνοιξεν, ἔσυρε καὶ πάλιν τὸν κώ-
δωνα ἰσχυρότερον, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Θαρρῶ, κύριε, πῶς ἡ ὠραία αὐτῆ οἰ-
κία εἶνε ἔρημος, εἶπε τότε ὁ ἀμαξηλάτης,
ὅστις παρετήρη ἀπὸ τοῦ δόφρου του.

— Πῶς; ἔρημος; ἀνταπήνησε ζωηρῶς
ὁ ταξειδιώτης στραφεὶς.

— Ναί, κύριε. Ὅλα τὰ παράθυρα εἶνε
κατάκλειστα· ἔπειτα, κυττάζετε ἐκεῖ ἔπάνω
εἰς τὴν θύραν.

Ὁ ταξειδιώτης παρετήρησε τὴν ἐξῆς ἐπι-
γραφὴν:

ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΙΝ

Ἀπευθυντέον τῷ συμβολαιογράφῳ κυρίῳ
Κορδιζιέ, ὁδὸς Προβηγκίας.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνοήτω, ἐπιθύρισε κι-
νήσας τὴν κεφαλὴν· τί σημαίνει τοῦτο;

Ἄλλ' ἐδέησε νὰ πεισθῆ ὅτι τὸ μέγαρον
ἦτο πράγματι ἔρημον.

Συνοφρυώθη.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε, πλησιάσας τὸν ἀ-
μαξηλάτην, μήπως ἠπατήθη· εὐρισκόμεθα
πραγματικῶς εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί;

— Μάλιστα, κύριε, δὲν εἶμαι νέος εἰς τὸ
ἐπάγγελμά μου· κάμνω τὸν ἀμαξηλάτην
ἀπ' ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια καὶ γνωρίζω
τὰ Παρίσια σὺν τὴν τζέπη μου. Σὰς ἔφερα
εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί, ἀριθμὸς 33, ἐκεῖ ὅπου
μου εἶπατε νὰ σὰς φέρω.